

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
в п.ч року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 1/70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Пощинове число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милоста і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. і. п. Дембровського (Хорунщина). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження.

Рекламації неопечатаніє вільні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

Віче у Львові.

(Ковець).

Заким отворено дискусію по рефераті пос. Романчука, заняв голос «до формального» п. Лозинський і зляав президію, що она шляхецко-махерским способом преферує, покрийому записує до голосу, хотая доперва по отвореню дискусії повинна принимати зголошення бесідників і не дала ему першому промовляти. — Голова зборів п. Нагірний заявив, що ему не першина проводити зборам, що є звичаєм записувати ся до голосу вже підчас реферату і що сам п. Лозинський так само зробив і зголосив ся перед отворенем дискусії; на тій підставі став записаний до голосу яко третий з черги. Голова уділяє першому голосу др. Охримовичови, редакторови «Діла» і директорови «Дністра». Бесідник хоче передовсім піднести деякі моменти, які референт пропустив, або недостаточно підніс, хотая взагалі в своїм рефераті історію виборчої реформи представив цілком справедливо. Іменно не так мале число послів, як ті додаткові спеціальні для Галичини постанови роблять новий виборчий закон карикатурою, невиданим чудовищем, який сором приносить їх авторам, а на нас накладає кайдани і пониженє на довгу чергу літ. Бесідник згадує тут про двопослові округи, про заступників послів, про лученє громад, про обем виборчих округів і т. д. виказуючи подрібно, які некористи впливають для нас з всіх тих виїмкових, галицьких спеціальностей. Що до питання, о скілько завинив руский клуб, що не зумів, чи не зміг відвернути від нас тих некористий, бесідник є дуже нерішений. І можна би винити руский клуб і ні, вправді ті, що осуджують его, мають до того підставу, але не можна також після такого переконуючого представлення справи головою руского клубу не сумнівати ся про можливість иншого виходу; вправді сам бесідник лично стояв за обструкцією, але і сецесії не можна відказати значіння. До понятя вини потреба двох елементів: фактичної материяльної шкоди і моральної відвічальности. Материяльну шкоду ми потерпіли, се факт, — а моральну відвічальність поносить правительство і Корона, які не додержали даних рускому народови обітниць.

(Тут комісар правительственный перебував, заявляючи голові, що він не

дозволить на втяганє Корони до дискусії; секретар др. Загайкевич сильно поіритований звертає ся до голови, щоби поучив п. комісаря, що він не має права «не дозволити».)

Др. Охримович констатує еще раз, що обітниця дана Короною задля береження руских інтересів є загально звисним фактом і що ся обітниця не була додержана. Так само правительство по поваленю міністерства Гавча дало цілком Русинів на поталу, і з огляду на сі обставини, як і на склад руского клубу не належить его судити надто строго. З правного становиска цілий виборчий закон перешвидльовано в державній раді против регуляміну, бо так друге, як і третє читанє переведено в формі наглого внесеня, хотая не заходили вимоги сему. Чи могла би була перешкодити сему обструкція, чи ні, се вже спір не на часі, але коли поставимо питанє, хто винен за нашу невдачу, то мусимо признати, що не тільки послі, але і ми самі, що вибрали так мало і таких послів. Тому при наступаючих виборах ми повинні всі зєднати ся, без згляду на партийні пересьвідченя, бо тільки в злучці, в консолідації можемо найти сю силу, яка знівелювала би некористи накиненої нам виборчої ординації і здобула нам бодай тих 28 мандатів, які нам після неї прислугують (оплески). Наконєць ставить др. Охримович отсі резолюції:

1) Львівске віче Русинів з 2. грудня с. р. висказує свою повну солідарність з заявою руских послів парламентарних, зложеною в палаті послів дня 22. падолиста с. р., і одобряючи їх сецесію з парламенту, констатує згідно з тою заявою, що ухвалений палатою послів новий виборчий закон Русини не можуть узнати законом, що держава і Корона не словнили своїх обовязків супротив руского народу і що всі Русини одностайно, рішучо і торжественно протестують против сего рабунку їх політичних прав.

2) Львівске віче Русинів з 2. грудня с. р. висказує бажанє, щоби рускі члени палати панів зложили подібну заяву в палаті панів.

3) Львівске віче Русинів з 2. грудня с. р. звивав всіх галицьких Русинів, щоби при наближаючих ся нових виборах до парламенту вели виборчу акцію згідно і енергічно та щоби тим чином переперли до парламенту як найбільше число спосібних і рішучих своїх заступників, котрі би разом з буковинським рускими послами творили оден руский клуб і так своїм числом як і своїм добором займи-

ли в парламенті достойне місце серед инших народів і сторонництв. (Сі резолюції віче одобрило грімкими оплесками).

П. Назарук, новий голова «Академічної громади» промовляє в імени академічної молодіжи. Передовсім ударяє на д-ра Охримовича. Видко, що він адвокат і редактор партийного органу — каже бесідник. Яко адвокат хоче своїми правно-філософічними кручками заблахманити очи, що ось то і є вина і нема і можна осудити зраду на рускім народі і не треба! А яко редактор старає ся тут на вічу, де має проявити ся негодованє руского суспільства, розсьмішити аудиторію фациянками з буковинського побуту, відвернути увагу від головного предмету нинішнього збору. Відтак звернув ся бесідник против п. Романчука і замість дискутувати над его рефератом, почав в нетактовний спосіб атакувати его яко зробка, якому вже тому десять літ назад час було пізнати, що не має що робити на політичній арені. Прикро було дивити ся, як головусий молодець, який здає ся і не мав кваліфікацій явленя ся на сали (повонлітности), трактував в сей спосіб чоловіка, що перед хвилею двогодинною своєю, ясною, консеквентною, плавно і з силою виголошеною промовою зумів пересьвідчити навіть дотеперішних противників руского клубу. Тож і супротив бесідника підняла ся ціла сая і криком заглушила его. Коли утишило ся під загрозою комісаря, що розвяже віче, а бесідник звернув ся з критикою против Народного комітету, та знов зійшов на особисте, називаючи імя проф. Колесси, яко затвердженого вже кандидата, збори не допустили до дальшої промови репрезентанта молодіжи, так що він свої послідні слова закінчив зовсім заглушений і зійшов з естради.

Слідуючий бесідник п. Лозинський почав від того, що дав зборам адмоніцію, за те, що не дали говорити его перед бесідникови. За таку нетолеранцію заслужили збори — висказав ся бесідник — щоби їх поліціянти палками розігнали. Потім вже трохи спокійнішим тоном виказував, що вина руского клубу не в тім, що він зробив сяк чи так, бо історія виборчої реформи пересьвідчила нас прецінь, що так чи сяк було би зле, а вина его в тім, що піддержував віру в народі, що парламентаризм зможе нас двигнути. Сю вину в рівній мірі поносять і Народний комітет і всі наші політики, які і на дальше хотаять піддержувати сю віру. А якраз той парламента-

ризм, який нечисленній більшості позваляє угнетати політичну меншість в для нас згубою. Тому проч з вірою в парламентаризм.

Голоси з салі: То щож нам робити? Скажіть, яка рада на се? — Бесідник мішає ся і не дає ясної відповіді, а вкінці заявляє інтерпелянтови: як ви будете мати голос, то будете говорити, про що схочете, а тепер я при голосі, то вільно мені говорити, що схочу!

І повернувши знов на утерту стежку теорії, бесідник дав цілий виклад анархізму, доказуючи, що на спорохнявілих капіталістично буржуазійних основах не дасть будувати ся съвятина народної волі і справедливости, а треба перше розчлупити цілу сю стару рудеру і створити в Галичині такий вулкан, на яким тепер стоїть Росія (Голоси: Треба би передовсім на те японської війни!) А якими средствами до сего іти, — бесідник не може відповісти на те інтерпелянтови, зі зглядом на поліцію.

П. Петрицький виступає против твердження, немов би тепер вже на часі було робити суд над послами, хто з них завинив і що вони завинили. Суд потрібний, щоби ми пізнали свої політичні блуди. Така строга діагноза є потрібна до успішного вилічення недуги. Першим гріхом рускої парламентарної репрезантації було, що удавала ся до правительства і до Корони з депутаціями. Від 48. року ми стоїмо при брамі Бурґу і чекаємо на змилуванє, а від початку конституційної ери надіємо ся все на поліпшенє. Тимчасом від кількадесяти літ падемо і падемо чимраз глибше. Остане наука з того така, що ми не повинні се робити дальше, а прийняти ся за такі стредства як Кошут і Польоні, які пішли в народ і разом з ним вибороли собі права. Другою провинною руского клубу є те, що не робили обструкції до остаточних границь. Не виходити з салі, а повинні були дати себе винести з неї, а ще до послідної хвилі обертати язиком і кричати, що робить ся кривда і розбій на рускім народі. Тоді було би се зробило ефект, коли не в горі, то між тим народом, який боров ся за своїх послів при виборах. На жаль так не стало ся, руский нарід огірчений до крайности, воліє смерть, чим таке житє, — і тому обуреню треба дати вираз у хваленєм невдоволеня тим послам, що в клубі вправді голосували за обструкцію, однак занедбали свого обовязку тим, що не вели єї на власну руку, а негодованє тим, що голосували против неї.

П. Цегельский заявляє ся сторонником обструкції, однак уважає, що несправедливо є обвинювати з єї причини тих послів, що якраз були за нею; а спеціально пос. Романчука (пос. Романчук в своїм рефераті так основно виказав з власного переконаня і на підставі фактів неможливість і повну безуспішність, а навіть некористь обструкції, що в виду сего єго голосованє в клубі можна вважати тільки випадковим, з тої рації, що сак чи так було певним, що більшість клубу заявить ся за сецесию. — Ред. Рус.). За провини других не годить ся ударяти на п. Ро-

манчука, тим більше, що він був одиноким послом, що постійно перебував у Відні і пильнував ходу справ. Та хотів вина інших послів є більша, то тепер не час на рекримінації, а найбільша часть вини спадає таки на нас самих, що з між себе видали такий клуб, який представляє ся в теперішнім своїм складі. Критики пос. Романчука і Народного Комітету закидують їм, що не зірвали народ до протесту. Але чому они самі не вчинили сего? Бо лякали ся відвчальности зі хаоску кров так само, як і національні демократи, які тільки з сєї причини здержали ся перед вибухом такого протесту. Коли писало ся, що нас реформа заскочила о 10 літ за скоро, то тільки в сїм змислі, що за 10 років ми малиб час зреволюціонізувати маси так, що они на таку реформу відповіли би оружним повстанєм (!). Нині се неможливе — тож не шукаймо тут жертв межи собою. Головні виновники не поміж нами, а там у Відні між рїшаючими чинниками, які могли октроювати реформу, бо ясним було прецінь, що з такого нонсенсу, яким є теперішній австрійський парламент, може вийти тільки новий, як не гірший, то в кождім разі не ліпший нонсене. Коли правительство зважило ся ріжними позаконституційними розпорядженнями і патентами віддати цілковито власть в Галичині польским верховодам (бесідник цитує тут ріжні закони з області шкільництва, краєвої автономії і т. д.) то могло, а навіть мало обовязок приступити самовластно до унормованя нового, справедливого, виборчого закона. Коли бесідник згадав тут про прийнятє, якого зізнала масова депутація в Бурґу, а на салі дали ся чути ріжні оклики і гамір, правительственний комісар розв'язав віче о 8. годині.

Повстав на сали страшний крик, свист, вереск. Оклики перемішували ся у незрозумілий гамір. Хтось кинув склом від лампи на комісарів, а з галерії над президією опльовано одному з них плащ. Хтось заінтонував „Не лора“ і не самовитий гамір товпи зілляв ся в гармонійні звуки пісні. На сходах співано при виході соціалістичну пісню, „Який то шумний вітер грає“, а в сїнях на долі заінтоновано гимн „Ще не вмерла“. Потім товпа рушила походом через Домініканьску площу під намісництво. Однак поліція заступила дорогу в Рускій улиці і похід розв'язав ся без дальших приключень.

Виборча реформа ухвалена.

(X) По великих трудностях, після вселяких перепон ухвалила посольська палата мивушної суботи пізнім вечером в третім читаню виборчу реформу, котра від чотирнацять місяців завладіла цілим політичним положенєм в Австрії. Якнебудь спершу здавало ся, що переведенє сєї реформи в теперішнім складі посольської палати є неможливе, як небудь она мала стільки явних і тайних противників, дішло однак до того, що ухвалено сєй закон 194 против 63 голосів, значить, не дві третини вимаганої більшости, але три четвертини послів заявило ся за реформою. А в тім таборі більшости, яка голосувала за реформою, зішпли ся всі народности австрійські: Німці, Чехи, Поляки, полудневі Славяни, Італіянци і

Румуни, в противнім же таборі меншости зібрали ся лише відчахнені відломки сих народностей. Не було лише Русинів, котрі наслідком відомого покривдженя, зіпхані на сам кінець того стола, за яким розвіли ся інші народи, після заяви зложеної головою руского клубу, усунули ся від участі в розправах і тим способом виборча реформа стала законом без участі і проти волі Русинів, як небудь руский нарід заявляв ся горячим прихильником загального, рівного, тайного і прямого права виборчого.

Посольська палата ухвалила отже закон далекий сягдої ваги, а якнебудь він вельми далекий від рівного права виборчого, всеж таки знесить він дотеперішні привілеї, основані на куріяльній системі, а признає всім повнолітнім горожанам виборчі права. Рівність права виборчого потерпіла значне викривленє наслідком уступок на всі боки, а особливо уміло вихиснувати се польске коло для себе задля ріжних виїмок, котрі дотеперішній упривілейованій верстві в Галичині супроти інших верств, а особливо Полякам взагалі супроти Русинів дають таку могутну перевагу.

Виборчий закон австрійський є отже компромісовим твором, а позаяк роблено компроміс з тількима сторонництвами, має сєй закон великі недостачі. Первісною ціллю виборчої реформи було — усунути національні спори з державної ради, а висунути наперед справи суспільні і економічні. Однак ціла розправа і в комісії і в повній палаті виявила наглядно, що національні спори не лише не уступлять, але навпаки при тій реформі значно заострили ся, як се особливо також бачимо на прикладі Галичини.

Перепони і трудности, які мусіла ідея загального права виборчого поборювати, були вельми значні, а вже та одна обставина, що два міністерства, бар. Гавча і кн. Гогенльоге через неї упали, поки третьому міністерству бар. Бека повело ся дійти до мети, ввазує, як завзято доси упривілейовані верстви бороли свого становища. І певно булиб сї упривілейовані верстви не уступили, наколиб не пізнали зовсім ясно, що виборча реформа є рішучим бажанєм Корони. Ся воля найвищого чинника державного привневолила упривілейованих залишити думку поваленя виборчої реформи, погодити ся з неминучою konieczністю і уладити свої відносини відповідно до новочасних вимогів і пстрєб. Ще в останній хвилі намагала ся палата вельмож підняти боротьбу проти сего закона, розповсюдженю л гевду; вачеб Корова погодила ся вже з пюларальною системою, однак розмова монарха з ріжними делегатами в часі відкритя сєсї в Будапешті розвіяла сю легенду.

Консервативні і упривілейовані доси верстви уладжують свої відносини так, щоби в рамках сего закона боронити своїх інтересів і починають в тім напрямі організацію, бачать бо, споглядаючи на все реальне, що закон, котрого бажала рішучо Корона, котрий ухвалено в посольській палаті тремя четвертинами голосів, не стрітить уже поважної перепони в палаті вельмож і осягне санкцію монаршу. Так глядять реальні політики і відповідно обставинам даним, котрих відмінити не можуть, уладжують свої відносини.

Тимто і рускому народови, хоч він найбільше покривджений, хоч він протестував і протестувє проти сєї реформи, треба уладити відносини відповідно дійсним даним, щоби обезпечити те, що обезпечити дасть ся і не втратити всего. Тут політика нервів не може до успіху а навпаки може ще більше нанести шкоди.

Чорносотенна література.

Не задовольняючись такими легальними органами «партийної преси», як «Вєче», «Кієвлянинь», «Законъ и Правда» «истинно-русскіє» хулігани дуже заклопотані в теперішній час розповсю-

дженням нелегальщини на зразок погромних листків, брошур і навіть... цілих газет, — вважаючи, очевидно, що легальна преса погано веде агітацію.

В Києві ходить по руках «шедевр» чорносотенної літератури — газета під назвою «Чорная Сотня». Газета ця «нелегальна»: ні адреси контори або редакції, ні підпису редактора або видавця в газеті немає. Однак верхній вигляд газети має далеко не «подпольный»: гарний і виразний друк, з корпусом, петитом і т. інше — все се показує, що газету друкують в дуже добрій друкарні.

І треба сказати по правді, газета свій стиль витримує з початку до кінця. На першій сторінці статі та вірші розкладені в такому порядку: 1) «Мы черная сотня» (вірші), 2) вступна стаття: «Кто ты, черная сотня»; окрім того ще дві статі: 3) «Черносотенець» і 4) «Черная сотня вперед!», а в горі великими чорними літерами і сама назва — «Черная Сотня»...

Псевдоніми літератів, що пишуть у газеті — такіж: «черногор», «чернозем» і т. ін.

В більшості статів пишуть, звичайно, проти євреїв.

Нема що й казати, що люди, які носять в своїй душі стільки жадоги до крови, щоб такі люди мали хоч краплю людського розуму або чести. Ось погляньмо в «катехизис» чорносотенців (в їх бачте, є й така річ!), що видано під назвою «Руководство чорносотенца — монархиста». В сім «руководстві» за запитанням: «Хто внутрішні вороги?» — йде відповідь: 1) конституціоналісти, 2) демократи, 3) соціалісти, 4) революціонери, 5) анархісти і 6) євреї, — одно слово всі, хто не таких думок як чорносотенці, всі ті, хто прагне красшого ладу, хто зичить добра народови.

Цікаво також пояснення, що таке конституція.

«Що таке конституція? — Конституція — пишуть чорносотенці в катехизисі — се контракт, умова на письмі між царем та народом. В західній Європі, де царі з своїми народами завжди сварили ся та ворогували, вони нарешті погодились і зробили контракт (конституцію), по якому вони тепер і живуть, пильно слідкуючи один за одним, щоб хто кого не обдурив».

Газета ся напевне займе видатне місце серед бібліографічних рідкощів ХХ століття; дуже вже вона яскраво і гарно малює «русского чорносотенця-монархиста»... Наприклад відділ «Чудеса» (під окремим заголовком). Якесь вологодська міщанка Евдокія Кубишкіна оповідає, як вона одужала од головного болю, завдяки молитвам о. І. Кронштадського.

Читаючи сю газету, ви бачите, як з її сторінок дивить ся на вас типічне обличчя «русского» хулігана — погромника і ви уявляєте собі его в час его роботи, коли він, як осатанілий звір з ломакою в руці, кидає ся на бідні хатини, на безоборонних старих та дітей і галасує на все горло:

— Боже царя храни! Бий жидів! Благословіть батюшка... Тисячу чоловік в мент знищу!... Достойно есть, яко во истину.

Коли читаєш сю чорносотенну літературу, то зразу кидає ся у вічі — те, що вона чим тільки можно, починаючи з верхнього вигляду, силкує ся бути схожою з літературою революційною, — наприклад статі, що мають заголовки «Сбейте оковы», «Марсильеза» і ин. В останній — кожний куплет закінчує ся словами:

«Вставай, поднимай весь русский народ! Вставай защищать государя!»

Поруч з диким галасом проти всіх і вся почуваєть ся безсиле і осатаніле враженого самолюбства. Ось що, наприклад, кажуть чорносотенці з приводу прізвища, яке їм дано.

«Самое врагами выдуманное прозвище патриотом — «черносотенцами», т. е. в смысле «черной», «грязной», «низкой», «безчестной» рассчитано именно на то, чтобы смутить душу русским людям и поколебать их верность Церкви Христовой, Царю Самодержавному и Русскому народу.

Но не падавайтесь, православные, дьявольскому наваждению заклятых врагов Святой Атчизны»...

Отже прийшло ся не до смаку «истинно-русским» погромникам прізвище, яким, по заслугі заплямила їх вся Росія.

Звичайно в сім короткім огляді ми не могли познайомити читачів зо всіма окремими рисами картини, яку уявляє з себе чорносотенна література.

Але думаємо, що поки і сих невеликих цитатів досить, щоб уявити собі хижого, темного чорносотенця по всій его наготі і нахабстві.

Певно над ним ще не мало попрацюють художники ріжних уміlostий і дадуть здивованим нащадкам цілком закінчений, артистичний образ «чоловіка — звіря».

„Гром. Думка“.

Просимо відновити передилату.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В четвер: руско-кат. Григорія еп.; римо-кат. Николая. — В п'ятницю: руско-кат. Катерини вмуч.; римо-кат. Амвровія.

— **Доповнюючі вибори соймових послів** з сільської курії: борщівського округу на місце пом. гр. Борковського розписало намісництво на 15. січня, а старосамбірського округу на місце пом. Агопсовича на 24. січня 1907.

— **Цісар жертвував** з власних фондів 150 К за помози на будову філіяльної церкви в Тарношні, равського повіта.

— **3 Порохника** пишуть нам: По тритітній перерві відбули ся в Порохнику дня 2. грудня 1906 загальні збори Читальні „Просьвіти“ при участі около 20 міщан. Місто Порохник лежить вже за Сяном, де елемент польський в перевазі, а всепольська нахабність бажає затерти слід по Русинах. В школі не лишень, що не учать обовязково рускої мови, але навіть в рускі сьвята відбуває ся наука. Місцевий парох вносив вже три рази відповідні меморіяли до властей, але без успіху. Може сей публичний голос зверне увагу міродатних чинників і спонукає їх виступити в обороні правди. Аргумент, що Порохник вже в західній Галичині, ні при чім. В школі є около 70 дітей руских, а в східній Галичині у всіх школах, де нема ні одной дитини польської, кажуть

учити польської мови і обходять латинські сьвята, прим. у школі Шевченка в Яворові і у всіх інших. Яка волюча несправедливість! — Збори отворив короткою промовою місцевий парох о. Данило Бодревич, опісля наступили звіти виділових. Звідси ми довідали ся, що Читальня за сей час не могла розвивати ся, як слід, бо хату, де вона містилася, навістив огонь; опісля не було для неї відповідного приміщення. Аж в сім році віджила і помістила ся вже у своїй хаті, котру побудував своїм коштом о. крил. Іван Гробельський. За сей час вислала читальня телеграму на віче в справі виборчої реформи, на ювілей Лисенка і справила адресу для о. крил. д-ра Івана Гробельського за незвичайно великі заслуги для порохницької Руси. Відтак збори уділили абсолюторію уступившому виділови і вибрали новий, до котрого війшли одоголосно: о. Данило Бодревич, місцевий парох, яко голова, п. Михайло Шуплат містоголова, п. Іван Карпак, писар, п. Николай Фігель, скарбник, п. Прокоп Прокопович, бібліотекар, а заступниками виділових: Йосиф Нижник і Володимир Карпак. Відтак голова вказавши на колючість просьвіти і організаці закрити збори в надії, що житє нововідродженої читальні попливе скорим руслом і причинить ся до відродження Руси-України. Закінчив многолітствієм в честь Всеєв. крил. о. д-ра Івана Гробельського, основателя і покровителя сеї читальні. Відтак наступила весела забава дівтори. Аж серце радувало ся, коли сі діти, спольщені майже, щиро співали рускі пісні і по руски розмовляли. Є надія, що Русь в Порохнику не загине, коли буде держати ся своєї церкви, а гуртувати ся коло Читальні «Просьвіти». — *Очевидець.*

— **Львівський «Сокіл»** видав до всіх своїх філій отсей комунікат: В цілі довершеня і скріплення організації наших «Соколів» порішила Старшина нашого «Сокола», щоби по думці затверженого в році 1893 хоч до тепер ще не виконаного статута, скликати І. (конституційні) загальні збори «Сокольного Союзу», а приготовлене сеї справи поручила «Союзній Комісії організаційній», в склад якої має входити: «Секція організаційна» львівського «Сокола», відпоручники всіх філій (по одному з кожного Товариства) та запрошені особи зноза круга сих сталих членів «Комісії», «Союзна Комісія організаційна» буде могла також кооптувати в свій склад, кого лиш схоче. Повідомляючи о тій ухвалі всі наші філії, завзиваємо вічливо всі Старшини, вибрати відпоручників до сеї «Комісії» так скоро, щоби перше її засіданє можна скликати менше більше вже в половині грудня 1906, і нас про сей вибір повідомити. З причини, що на нашу «Комісію» звернена буде увага цілого краю, проте думаємо, що Старшина кожного «Сокола» — в цілі удержаня поваги і значіння українського «Сокольного Союзу» справу вибору відпоручника переведе вже тими днями. Можна також виделегувати більше відпоручників з голосом дорадчим. Не вдаючи ся в автономію поодиноких філій звертаємо увагу, що найбільші услуги в «Союзній комісії» можуть віддати особи ознакомлені з нашим народним житєм з часів славних рухів козацьких, а то з причини, що львівський «Сокіл» пропонує скликати І. загальні збори «Союзу» получені з торжественним посьвяченєм союзного прапора в роковину такої важної історичної події, яка найбільше відповідає нашим народним і сокільським ідеям, щоби тим способом получити славу подію минувшини з важною подією в нашій сокільській організації і так сотворити день, якого роковину обходили би опісля всі «Соколи» як народно-сокільське сьвято.

— **В Золочеві** дня 8. с. м. відбуде ся повітове віче учительське в міській театральній салі о годині 10. рано в справі регуляції платні учительської. На се віче запрошує Комітет вічевий всіх пп. послів і пп. товаришів. За комітет: *Фр. Гравт, С. Наливайко, А. Максимчук* і пр.

— **Відзначене.** Президія намісництва призначала емер. учителеви Прокопови Коцанови

в Лучинцях (окр. Рогатин) за 40-літню вірну службу почетний медаль, установлений з нагоди 50-літнього ювілею панованія цїсаря Франца Йосифа.

— **Красва рада шкільна** іменувала урядителями 1-кл. народних шкіл: Василя Кульчицького в Хлїбичині лісній, Ів. Іванського в Новій Веси шлях.; Андр. Сельву в Бібрку фал., Ж. Клециньського в Румні; — учительками 2-кл. шкіл: Ал. Шеферову в Стрільцях вел., Кл. Крупу в Волі дал., Евг. Кульчицьку в Хлїбичині лісній, Зоф. Криплевську в Рудці, Мат. Шварц в Дворах, Ст. Кублатик в Уйсолах, Анну Гертлер в Лагодіві, П. П. Зайдлер в Камешниці; — учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Ів. Романяка в Снятинці, Ант. Ричкевича в Тисци, Мар. Жихевича в Передмістю, Ант. Тшнадля в Петриковицях, Вол. Плоскопя в Повнатичах, Йос. Шилкевича в Свитарові, Людв. Домбровського в Тарнавці, Л. Мацейовського в Жухові; — перенесла учителів: Григорія Школьника (управ.) з Кнісела до Городиславич, Мар. Якубовського (упр.) з Остапа до Глїбова, Віру Трусевичівну з Добрівляч до Комарова, Ник. Домбровського з Пресівців до Боднарівки, Ол. Завадовичеву зі Скавної до Пресівців, Ник. Гладуна з Бзовиці до Пліснїя.

— **З закорд. України.** В Полтаві має виходити нова українська часопись п. з. «Час» під редакцією А. Г. Кучерявенка. Передплата 5 рублів річно.

— **Події в палаті послів.** В суботу на засіданю палати послів при послїдних нарадах над виборчою реформою црийшло між послами до кількох брутальних подій. Пос. Вольф довго протестував проти голосованя над нагlostию внесєня в справі приступленя до третього читаня виборчої реформи, аж прискочив до него пос. Штайн і крикнув: «Нужденний шибеннику! Твої кумпани вийшли зі салї, а ти остав, аби прїячити виборчу реформу!» Соціялісти і антисеміти викрикували до Вольфа: «Давнійше купив тебе цукровий картель, а тепер правительство». Вольф блїдий відгривав ся і понав в суперечку з пос. Ельдершом, котра скінчила ся взаїмними пощочинами. Коли виборчу реформу ухвалено в третім читаню, пос. Малїк приступив до трибуни референта пос. Лекера і поставивши на нїй чорно-жовтий шнурок, сказав: «На сїм стричку повїш ся, зраднику нїмецького народа!»

— **Полїтичний процес Слованів** в Рожні на Угорщинї покінчить ся сими днями. До суботи переслухано 42 свїдків. Більшість з них зізнає прихильно для обжалованих. Свїдки зависимі від правительства, як коршмарі, побережники і учителі — свїдчать обтяжуючо для обжалованих, але їх зізнаня не є такі, що потверджували би акт обжалованя. При тїй нагодї виявило ся, що протоколі з переведеного слїдства в многих місцях варочно сфальшовано.

— **Дрібні вісти.** Проректором академії ветеринарії у Львові вибрано на сей рік проф. д-ра Мечислава Грабовського. — В понедїлок вечером переїхав від електричного трамваю на ул. Баторого 50-літнього Людвика Руфа, інкасента Тов-а св. Винкентія з Павльо. — З бюро для зворотних пересїлок на гол. почті у Львові украдено в ночі лист з 150 К. — Всесокільський злет відбуде ся в Празї в днях 28, 29. і 30. червня 1907. — Повітовим маршалком в Борщеві на місце пом. гр. Борковського вибрано ордината Тадея Чарковського. Гольєвського, а его заступником п. Едмунда Дзершка. — З університетської бібліотеки у Львові користало в жовтні і падолисті с. р. 13,975 осіб, яким видано 43,215 томів книжок і 215 рукописий. — Населєне Італії виносить тепер 33,346,514 душ. — Фальшивого капїтана з Кепенїка, шевця Фойгта засудив берлінський трибунал на 4 літа в'язниці за неправне ношенє військового мундуру, за відобранє личної свободи иншій особі, за обманство і за підробленє документів.

— **Репертуар руского театру в Стрию.** (Саля „Народного дому“. Початок 7½ вечером. Ліше 8 вистав).

В четвер дня 6. с. м. „Чорноморці“ народна оперета в 3 діях, музика М. Лисенка.

В суботу дня 8. с. м. „Продана наречена“ опера в 3 діях Ф. Сметани. Музика військова. Виступ п. А. Гаєка. (Цїни місць підвишені)

В недїлю дня 9. с. м. „Гандзя“ драма з часів Руїни в 5 діях Карпенка Карого.

Ві второк дня 11. с. м. (Новість на рускій сцені) „Корисна посада“ (Хабарники) комедия в 5 діях Островського.

Бїлети на тотї представленя замовляти можна від тепер в „Народній Торговлі“.

— **Репертуар міського театру у Львові.**

В середу: „Росмерсгольм“ др. 4 д. Г. Ібзена.

В четвер: „Тангайзер“ Вагнера.

Други Соколи і Сокилі! Памятайте, що львівський „Сокол“ збирає жертви на будову свого дому.

Телеграми

з дня 5. грудня 1906.

Відень. На найближшій засіданю палати послів має правительство представити проєдлогу про льокальні залїзницї в числі 17. Кошт будови тих залїзниць має виносити 80 мільонів корон; половину покрие держава, а другу половину дотичні краї та інтересованї сторони.

Тегеран. Шах покликав свого найстаршого сина до Тегерану, али віддати ему яко наслїдникови престолоа управу перської держави. До сего спонукала его недуга і конфлікт нового парламенту з двірськими кругами.

Мадрит. Соціялісти устроїли демонстрацію проти мадритского єпископа. Підчас демонстрації легко ранено єпископа каменем.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

(Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові).

Приїхали два 3. і 4. грудня: о. Йосиф Кишакевич з Ярослава, Николай Дуткевич з Монастириск, Іван Бичик з Лаврикова, Теодор Гуль з Тернополя, Олена і Наталія Кисїлевскї з Коломиї, др. Гр. Кузїв зі Львова, Володимир Петрівський з Радошиць, Ючїян Федусевич з Камінки стр., Стефан Зельонка з Летахова, др. Людвик Цвіклїцер з Добромїла, Фїлип Левицкий з донькою з Борислава, Лев Кобрин з женою з Ланцута, о. Іван Коцюба з Тисьмениці, Олена Крвавич з донькою з Тернополя, Николай Н. Герасимович з Відня, Олена Ковальска з Відня, Александер Герасимович з Коломиї, Ант. Добрянський з Дрогобича, Іван Стефанов з Борислава, Михайло Мандрак з Потока золотого, Іван Фїлевич з Порохника, К. Скоморовска з Перемишля, Володимир Каратницький з Ворохти, Емануїл Сустер з Коростева, др. Лєсь Кульчицкий з Коломиї, Карло Кучурак з Жидачева, о. Сїменович з Сухоставу.

— **Скарбник львівського „Сокола“** має на продаж бїлети до фризєра по низьких цїнах Провїзїя з бїлетів призначена на дохід „Сокола“.

„Торбан“

музична бібліотека видає

Українська Накладня

Льв., Вроновска 8.

Катальєг даром і оплатно.

Рух залїзничих поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:	
З Іцкан	12:20*, 6:10, 1:40 5:45, 9:05*
„ Кракова	2:31*, 5:50*, 8:45, 1:30, 5:25, 8:40 9:30*
„ Підволочиск	7:20, 11:45, 2:20, 5:50, 10:30*
„ Лавочного	7:29, 11:50, 10:50*
„ Рави рускої	7:50, 4:50
„ Станиславова	8:05
„ Самбора	8:15, 1:50, 9:20*
„ Яворова	8:18, 4:37
„ Коломиї	10:05
„ Ряшева	10:35

На Підзамче.

„ Підволочиск	7:05, 11:30, 2:08, 5:35, 10:16*
---------------	---------------------------------

Зі Львова з головного двірця відгодять:

До Кракова	12:45*, 1:—*, 2:45, 6:35*, 8:25 10:05*
„ Іцкан	2:51*, 6:15, 9:20, 2:40, 10:40*
„ Підволочиск	6:20, 10:55, 2:21, 6:15*, 9:50*
„ Яворова	6:55, 6:—*
„ Лавочного	7:30, 2:30 6:25*
„ Самбора	8:55, 4:15, 10:51
„ Станиславова	9:10*
„ Белзця	10:45
„ Ряшева	4:05
„ Коломиї	3:30
„ Рави рускої	7:25*, 11:35*
„ Стрия	11:10*

З Підзамча:

„ Підволочиск	6:32, 11:07, 2:32, 6:27*, 10:02*
---------------	----------------------------------

Примїтна. Поїзди поспїшні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є назначені звїздкою. Пора нічна числить ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні бїлети їзди як також бїлети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через пїцїлий день в міскім бюрі ц. к. державних залїзниць, пасаж Гавмана ч. 9.

За певну і добру льокацію поручаємо:

4½% листи гіпотечні
4% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
4% листи Товариства кредитового земского
4% і 4½% листи Банку кравого
4% позичку краву
4% облигації пропінацийні і всілякі ренти державні

Тї папери продаємо і купуємо по вайточнійшій курсї деннім.

Контора виміни
ц. к. упр. гал. анц.
БАНКУ
Гіпотечного.

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.
від 15 до 30. падолиста 1906.

Щоденно о год. 8. вечер представленє. В недїлі і свята 2 представленя о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що пятницї High-Life представленє. Бїлети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.